

ח. חיליק: נספג בחצות

הרחוב היה שלוליתי. שקוף כדי מראה.
טיפות פיוזו לכל צד, הסתולל אל פני העוברים.
את ספוג הדממה הרובצת
פלחו טריקות של מכונות
שואגות בעברתן — קדימה.
מישהו התחלק ומעד אך קם במהירות
והמשיך בדרך. כדרך. לבדו.
צרימה בקעה מבית מוסטתריסים.
ממול החליקה בשיפוע נעימת כינור
משיטה משהו של מכבר.
הושטתי את נפשי על יריעותיה וקפליה לשמיים.

*

ערבה. ערבה מדרונית.
כרכור אבנים. גלגול חלוקים.
טוב שזלוף בחוץ. טוב שהרוח מזלעפת אל פנים
חסרי-אונים.
איזה רחוב משורץ. אין פרחים בכלל.
לו יכולתי הריחם.
חתולה שחורה חצתה בחטוף את הרחוב.
יללותיה הדהדו אי-מבין השיחים הנוטפים.
אין גם ירח.
החולצה פרומה ואני שוקק אל אלוהים —
אולי ישמע שאני הולך והולך ושאני מחפש
מישהי לבצע זממי.

*

פעם בשאוג ירח עמדנו דרוכים.
חזות משוכים בחגור. גבריות בוטחת.
מפקד שוצף ליציאה. דריכות נמתחת ופיהוקי-גו אחרונים.
בליעת כל שנשתייר בעוית. והליכה.
הליכה מחורצת מחשבות. טדוקת הרהורים. מזורפת זכרונות.
אחרי הכל אבוא אליך. בפתאומיות זונקת אתקפל בתוכך.

אולי תשכחיני. מה ממך, את זקוקה לעכשיו ולא
לציפיה מתמדת. אברייך מתוחים.
אל דרך מחותחתת אני ירוט כולי.
את תאמרי לי: חיליק, לזה הרגע ציפיתי.
העצבים מתחילים להישחק מציפיה משגעת.
אז אספר לך כל שיהיה. את תחבקיני. חיליק —
תגידי — יותר לא יהיה, כך בתוכי ונגמר...
אני דווקא אזכור את אלה שהלכו
הם הלכו עכשיו...

נביחות מצטרדות מלב כפר. צרצור צרצרים.
משהו מצחין באוויר... העיקר שאת... לרדת.
פססט. לקום. הלאה. עוד מאתיים, נזנק...
אינני מזנק. אני עומד כולי רועד בצימרורי
ככלב חשוף לרוח. חפשי לך אחרים.
אני נבלע בשאון המים הניגרים בפל.
אשדות בדידות מתנחשלים אל טבור הרחוב.
תפרכס בדידות מיוגעת.
שפת הים. נחשולי קצף נשברים אל מצוקי חוף.
חושך. ידי ריקות מושטות לגעת בכוכב שלי.
שלא יפגשוני עכשיו, לא עכשיו.
אני נובה בדידות, מיוחס בדידות.
האסתער? לאן אגיע? המסילה ארופה, מתמשכת.
אין לה סוף בכלל. הצעדים מדודים, מאוששים.
אינם מנווטים אל שום מקום.
האשדות מתגברים.
מפלים מערבלים פחדי לילה.
קר עד כדי ריצה אימתנית.
פילחת זעם בוזקת.
מאימתי אני הולך כך — ואיני מגיע?
אני פוסע — ואני על מקומי.
איני מתעתע ביצחק העקוד.
אני אילם מכל — שותק להכביר...
נושם כמדומה... לו נופח נשמתי הייתי — את
היית שוכחת מהר. עוד חיליק אחד שהיה ונבלע בחשכה.
מה ממני לעצמי? — מאומה...

שחור־פילים מהלך עלי. הזכרונות כפיהוקים הם לי.
הורים שלי!

מצאוני בחשכה וקחו אותי הביתה בכוח,
חממוני ביצועכם —
אני ילדכם הטובע בחשכה.
קחו מאכלת ובקעו לבבי השחוף!
... לא תוכלו.

אתם זרים ורחוקים.
מה מפם שאני טבול בחוצות רחוב מכונם,
לפוף פחדים, לפוף רתיעות, אי־ידיעה, הרהורי־עבירה,
לפוף בחילה, שנאה, ביזוי עצמי, אי־יכולת לתהות,
משולל גוף מוקשה, משולל עמוד־אש,
מרוקן עצמות וממולא עלי־שלכת — ?
תוכיחו שאינני תינוק — אך תינוק מגודל...
איך הוגיתי כל — ואותך בתוכם.
האמנתם לי — פקע־צחוק מידרדר.
טמטום...

הדמעות מתערבות בטפיר־גשם ניגרים, ומאומה.
אני רוצה להצטנף בתוכך כעובר.
אני אל גופך הלבן אני שואג, אל שדיך
הרוחים לזמן אחר. אל בשלותך
המשלה שתיקה להרויח זמן.
מי בכלל נותן לי להכריע?
יש רק תביעות ואין תשובות בשום מקום.
מהו שהצלתי אז כשזינקתי מן היש?
אני נספה בכל מקום — גם כשאני מקדים
כדור של עופרת.

*

נכון, אני ממשיך ללכת.
זוחל על גחון, נפשי חרוכת עשניה.
זעם צבור בפל.
לברוח? הרי זה יפה לנביאים — להם יש מדבר.
תמיד היה לאן להימלט — היום אין.
אתפלוש בביבים — אולי אצוד חוויה.
בכל פינה שכוחה הנפש נרצחת.
אין כוח לבכות. מה יוסיף.

נוסף לרמות את עצמנו.
 נשחקים ונשחקים, הופכים זוהלים לכל דבר.
 שרצים רבודי צלקות.
 הה זוגות, מי בכלל פעיל אליכן!
 הרחוב מבהיק שלוליות. העננים ממטירים.
 זעם המכוניות כמעט חדל עם הינצת החשכה.
 בתי־קפה גדשו דמויות באות, הולכות.
 מעט שהתבוננתי בידי
 לחלוחית של דם דבוקה בקרישיה.
 אני יודע שידי עשו בדם.
 אתם לא לכלתם בדם את ידיכם.
 אני, אם אחיה, אלכלך כל חיי בדם.
 יש לי פינה שמורה על אחד המזבחות — לפי מידתי.
 אתם תוסיפו להתיפות, להתקשט בזמורות־נועם,
 אבל טפחות אין לכם ולא שחר.
 יען כי דם נוזל מן הטפחות,
 כי בשר רמוס מהביל אדיו בהבל נשימתכם,
 כי אתם עצמכם בשר משוח סיסמאות.
 הוי, אמא, למה תלדי בכלל?
 עוד אשד רכבות מתנפץ אל תומה של חצות.
 גג־שמיים לוחץ.
 אני רוצה להירשם בתור למוות.

*

הרוח מיבבת שריקות. הגשם זועף סטירות.
 האויר מתפלץ. רעם משוח־עברה בו קופא.
 הלם קרדומים מנפץ את הדממה.
 אני נורה לכל עבר, טבול בקיא.
 הרפו ממני!
 מה לכם ולבן־אדם אחד שעמד אחד.
 אל תרקעו תוכי בנעליים מסומרות.
 את צמיחתי לא תקטעו —
 היא קטועה כבר בלא עת.
 אני מתגבן ומתקפח ואני קפל של קרקע.
 שתיקה צרובה. המיות נחלי טפות.
 זרמים מעורצים ברחוב הסלול.
 ואין מאוס שיחזור לקדמותו.